



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyň JUDr. Naděždy Treschlové a JUDr. Hany Kadaňové, Ph.D., ve věci

žalobce: **xxxx**

zastoupeného: JUDr. Ing. Eva Radová, advokátka, se sídlem Na příkopě 988/31, Praha 1

proti

žalovanému: **Ministerstvo zdravotnictví**, se sídlem Palackého náměstí 375/4, Praha 2

proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. ledna 2017, č.j.: MZDR 64958/2016-4/PRO

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění

[1] Žalobce napadl shora uvedené správní rozhodnutí, kterým byl zamítnut jeho rozklad proti rozhodnutí ministerstva zdravotnictví ze dne 30. 9. 2016, čj. 17560/2012-14/VLP. Ve správním řízení byla pravomocně zamítnuta žádost žalobce ze dne 16. 5. 2012 o přiznání specializované způsobilosti k výkonu zdravotnického povolání lékaře v oboru diabetologie.

[2] Žalobce napadl rozhodnutí v celém rozsahu a domáhal se jeho zrušení, včetně zrušení prvostupňového rozhodnutí, a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. V žalobě nejprve popsal skutkový stav, procesní postup ve správním řízení a vývoje právní úpravy. Poukazuje na to, že pracoval na poloviční úvazek jako diabetolog a ve zbytku jako

ambulantní internista, v roce xxxx složil atestaci II. stupně z interního lékařství, jejíž součástí byla i praxe a zkouška ze specializace diabetologie, té se v praxi věnoval. Získávání specializované způsobilosti upravovala vyhláška ministerstva zdravotnictví č. 77/1981 Sb., po získání specializované způsobilosti v některých nástavbových oborech navazujících na internu či pediatrii mohl lékař po získání atestace I. stupně v základním oboru volit, zda získá vybranou nástavbovou specializaci. Poukazuje na účel podle ust. § 22 odst. 1 této vyhlášky, kdy během přípravy na II. atestaci i po jejím složení vykonával praxi internisty a diabetologa ve xxxxx, což respektovala i Česká lékařská komora, která mu vydala osvědčení (licenci) k výkonu soukromé lékařské praxe v oboru diabetologie dne 1. 4. 1995. Poukazuje na to, že dne 1. 6. 1997 byl jmenován ředitelem nemocnice a bylo zřejmé, že jeho časové vytížení mu neumožní dosavadní rozsah pracovního úvazku, na dotaz mu bylo řečeno, že mu postačí úvazek v rozsahu 0,2. Po vstupu v účinnost zákona č. 95/2004 Sb., o podmínkách, získávání a uznávání odborné způsobilosti a specializované způsobilosti k výkonu zdravotnického povolání lékaře, zubního lékaře a farmaceuta (dále také jen „zákon o odborné způsobilosti“ nebo jen obecně „zákon“), se telefonicky u České lékařské komory ujistil, že vydaná osvědčení stále platí, a že se na něj vztahuje ust. § 44 odst. 1 věta šestá zákona. V období od 30. 4. 2004 do 1. 4. 2009 přerušil výkon praxe na diabetologickém oddělení, poté působí na poloviční úvazek. Uvádí, že mu nebyly signalizovány žádné problémy ohledně specializace. Poukázal na to, že dne 29. 11. 2011 začala platit novela zákona o odborné způsobilosti a bylo potřeba potvrdit specializace, proto podal dne 16. 5. 2012 příslušnou žádost.

[3] Poukazuje znovu na to, že na jeho situaci lze aplikovat ust. § 44 odst. 1 větu šestou zákona o odborné způsobilosti ve znění jak před novelou č. 346/2011 Sb., tak i po ní. Nesouhlasí s tím, že jediným přechodným ustanovením, které je na jeho situaci možné použít, je čl. II. odst. 6 zákona č. 346/2011 Sb., neboť by to podle názoru žalobce znamenalo, že až do účinnosti zákona č. 346/2011 Sb. se na žalobce nevztahovalo žádné přechodné ustanovení zákona o odborné způsobilosti, což popírá právní zásadu čl. 4 odst. 4 Listiny základních práv a svobod (v této souvislosti upozorňuje na ústavní judikaturu k tomuto článku se upínající). Uvádí, že nutnost dvou novel k upřesnění přechodných ustanovení zákona o odborné způsobilosti ukazuje, že právní úprava nebyla dostatečně jasná, což potvrdil i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 1. 4. 2014, sp. zn. 3 Ads 37/2012. Namítá, že smysl a účel přechodných ustanovení zákona byla harmonizace s právem EU, účelem bylo zachovat lékařům, kteří získali vzdělání a vykonávali praxi podle předchozích právních předpisů, jejichž řádně nabytá práva (odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 6. 2012, sp. zn. 3 Ads 151/2011).

[4] V další části žaloby uvádí, že podle ust. § 22 odst. 1 vyhlášky č. 77/1981 Sb. se považovalo za nástavbové studium a specializaci II. stupně za tentýž stupeň vzdělání, pouze s různou šíří kvalifikace, před přijetím zákona o odborné způsobilosti byl za specialistu v nástavbovém oboru rovnocenným způsobem považován jak ten, kdo úspěšně absolvoval nástavbovou specializaci, tak ten, kdo složil II. atestaci v základním oboru, nástavbovému oboru se v praxi věnoval a Česká lékařská komora mu udělila licenci na tuto odbornost. Proto podle jeho názoru mu zákon o odborné způsobilosti tuto odbornost odejmout nemůže z důvodu retroaktivity takového výkladu. Uvádí, že lékař, který získal II. atestaci, byl plně způsobilý samostatně vykonávat specializovanou praxi, usilovat v takové situaci o nástavbové vzdělání nebylo smysluplné, ale ani možné, neboť daný

stupeň vzdělání byl splněn a zaměstnavatel by jej tak již nenavrhl jako vhodného kandidáta na specializované vzdělávání. V tomto světle je podle jeho názoru nutné interpretovat závěry z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 9. 2012, sp. zn. 9 As 113/2011, z něhož rozsáhle cituje žalovaný. Takový závěr by podle názoru žalobce znamenal, že lékař se měl v minulosti rozhodnout tak, aby vyhověl budoucím předpisům, a pomíjí faktický průběh vzdělávání lékařů v dané době. Poukázal dále na zákon č. 220/1991 Sb., kterým byla založena Česká lékařská komora, a opětovně na touto komorou vydanou licenci, na jejímž základě byl žalobce od roku 1995 oprávněn samostatně poskytovat zdravotní služby v oboru diabetologie. Znovu opakuje, že závěr v napadeném rozhodnutí je retroaktivním výkladem zákona, přičemž znovu uvádí již několikrát řečené (popis své praxe). Uvedl dále, že rozhodnutí o přiznání kvalifikace má deklaratorní povahu, a zopakoval, že po celou dobu poskytoval zdravotní služby jako specialista-diabetolog v nemocnici (téměř dva roky působil na oddělení diabetologie jako jediný diabetolog).

[5] V další části žaloby namítá, že na jeho případ nelze aplikovat ust. čl. II. odst. 6 zákona č. 346/2011 Sb., neboť tento zákon rozlišuje mezi lékaři s I. a II. atestací a žalobce dosáhl II. atestace. Lze aplikovat přechodné ustanovení uvedené v ust. § 44 odst. 1 věta šestá zákona o odborné způsobilosti, jak uvedl Nejvyšší správní soud v dřívějším kasačním rozsudku. Žalovaný je povinen se vypořádat s jeho námitkou, že mu zůstala specializace diabetologie získaná v rámci atestace II. stupně a další praxe v oboru, potvrzená osvědčením České lékařské komory, a to i z hlediska ochrany nabytých práv. Získání II. atestace bylo považováno i v oboru diabetologie za dostatečné pro samostatný výkon této činnosti, žalobce tuto odbornost měl a má. Namítá, že napadené rozhodnutí shora uvedené závěry, které plynou z předchozího rozsudku Nejvyššího správního soudu v této věci, nerespektuje. Uvádí, že podle jeho názoru úmysl zákonodárce při přijetí zákona o odborné způsobilosti bylo šetření práv samostatně poskytovat služby v oboru diabetologie, ať už od přijetí tohoto zákona, nebo novely č. 346/2011 Sb. Namítá, že výklad žalovaného je formální, což žalovaný uvedl i na str. 7 napadeného rozhodnutí. Znovu namítá, že žalovaný svým výkladem nerespektoval výklad, který uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku v této věci. Ministr v rozhodnutí dále nepřipouští pochyby o výkladu právních norem, to však odporuje tomu, že tyto normy byly dvakrát novelizovány. Dále namítá, že žalovaný se nezabýval tím, že atestace II. stupně z oboru interního lékařství dříve získaná zahrnovala odbornou způsobilost i pro její věcný podobor – diabetologie, jak uvedl Nejvyšší správní soud, ale zabýval se obsahem zkoušky v rámci II. atestace a v rámci nástavbové specializace. Upozorňuje, že získal atestaci, která nespočívala jen ve zkoušce, ale v pětiletém studiu a následující praxi v oboru diabetologie, která ho opravňovala ke shodnému výkonu diabetologie jako tříleté nástavbové studium v tomto oboru. Tyto dvě možnosti získání odbornosti považuje za shodné, a z hlediska samostatného poskytování zdravotnické péče diabetologa i garantování oboru v rámci registrace zdravotnického zařízení. Tuto námitku podle názoru žalobce žalovaný trvale opomíjí a soustředí se na formální otázku oprávnění České lékařské komory, jejichž význam marginalizuje, stejně jako to, že s žalobcem bylo dlouhodobě jednáno jako s kvalifikovaným specialistou v oboru diabetologie (ze strany žalovaného, zřizovatele nemocnice, zdravotních pojišťoven). Poukázal na to, že xxxxx byla v rozhodné době státním zdravotnickým zařízením, základní úprava, již podléhala, byl zákon č. 20/1966 Sb., na který navazoval zákon č. 245/2006 Sb., soulad personálního a věcného a technického vybavení kontroloval žalovaný, který v té době trvale poskytoval služby jako specialista-diabetolog, což uznával

jako souladné s právními předpisy. Tím podle názoru žalobce došlo k vytvoření správní praxe, kdy za specialistu v určitém užším oboru byl rovnocenným způsobem považován jak ten, kdo úspěšně absolvoval nástavbovou specializaci, tak ten, kdo složil atestaci II. stupně a užšímu oboru se následně věnoval, přičemž Česká lékařská komora mu po zvážení praxe udělila licenci na tuto odbornost. Ačkoliv došlo ke změně předpisů o vzdělávání lékařů, tato změna neodnímá odbornost již získanou, již jednou uznané specializace lékařů nemohou být novým předpisem dotčeny a je třeba vycházet z toho, že přechodná ustanovení zákona o odborné způsobilosti dopadají na všechny specialisty a jejich cílem a smyslem je zásadně specializace zachovat i za nové právní úpravy. Žalobce v této souvislosti odkázal na odborné články, které jeho názor podporují (časopis České lékařské komory „TEMPUS MEDICORUM“, článek na serveru www.tribute.cz).

[6] V další části žaloby žalobce nesouhlasí se závěry žalovaného, které vycházejí z jím v odůvodnění citované judikatury. Znovu namítá, že v jeho případě by měl žalovaný vycházet hlavně z rozsudku Nejvyššího správního soudu, který byl vydán v této konkrétní věci této žádosti, a který je závazný co do právního názoru. Rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 9 As 113/2011 vybočuje i ze starší judikatury (rozsudky sp. zn. 3 Ads 151/2011, 6 Ads 43/2012, 3 Ads 8/2012), a vychází z předpokladů, které jsou problematické (nebylo vzato na zřetel, zda specializační obor je obsažen jako součást praxe, běžná atestace II. stupně z pediatrie nemusela nutně obsahovat podobor imunologie, na rozdíl od interního lékařství oboru diabetologie, není pravda, že by lékaři mohli absolvovat další nástavbovou atestaci, nástavbové studium považuje za další stupeň studia nad rámec atestace II. stupně, nikoliv za stejný stupeň jako atestaci II. stupně jen s kratší dobou studia a užším vymezením, nebyla vzata další dlouholetá praxe lékaře, a na to, že lékař v posuzovaném případě mohl nástavbovou atestaci složit). Žalobce uvádí, že podle jeho názoru jsou právní závěry z rozsudku Nejvyššího správního soudu sp. zn. 3 Ads 151/2011 nadále relevantní a je možné je vztáhnout i na jeho případ. Podle jeho názoru není možné argumentovat tím, že v době vzdělávání mohl žalobce absolvovat nástavbové studium, když měl složenou atestaci II. stupně.

[7] Žalovaný s podanou žalobou nesouhlasil a navrhoval ji zamítnout jako nedůvodnou, přičemž v důvodech uváděl obdobné závěry jako v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí.

[8] Žalobce podal k vyjádření žalovaného repliku, v níž setrval na svém právním názoru shora dostatečně vyjádřeném.

[9] V odůvodnění napadeného správního rozhodnutí je mj. uvedeno, že žalobce podal žádost o přiznání specializované způsobilosti k výkonu zdravotnického povolání lékaře v oboru diabetologie. Na jeho věc nelze aplikovat ust. § 44 odst. 1 věta šestá zákona o odborné způsobilosti, neboť ta se vztahuje pouze na základní obory podle dříve platných předpisů (vyhláška č. 77/1981 Sb., která obor diabetologie zařazuje pouze mezi obory nástavbové, nikoliv základní). Osvědčení vydané Českou lékařskou komorou je nedotčeno, tím však žalobce specializaci v oboru diabetologie nezískal. Je poukázáno na novelu zákona o odborné způsobilosti (zákon č. 189/2008 Sb.), která se váže k ust. § 44 odst. 1 tohoto zákona. Při posouzení odvolacích námitek je každá z nich rozebrána, při výkladu žalovaný

vychází zejména z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 9. 2012, čj. 9 As 113/2011-99.

[10] V odůvodnění prvostupňového správního rozhodnutí je pak detailněji rozebráno, proč žalobce nesplňuje podmínky rovněž podle čl. II odst. 6 zákona č. 346/2011 Sb.

[11] Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, jež jeho vydání předcházelo, v mezích žalobních bodů, jimiž je vázán, vycházejí přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí správního orgánu (ust. § 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „s.ř.s.“), a o důvodnosti podané žaloby uvážil takto.

[12] V souzené věci soud nejprve musí vypořádat jednu z hlavních žalobních námitek, že se žalovaný neřídil závazným právním názorem soudu v této věci (předchozí kasační rozsudky zdejšího soudu a Nejvyššího správního soudu). Nic takového soud nezjistil – předchozí správní rozhodnutí bylo zrušeno pro nezákonnost spočívající v nedostatečném právním posouzení skutkového zjištění, zejména pro opomenutí posouzení přechodných ustanovení zákona o odborné způsobilosti a jednotlivých novel z hlediska fakticity výkonu lékařského povolání žalobce, a řádného posouzení skutečnosti, zda obor vnitřní lékařství plně obsahoval i specializaci diabetologie. Tento nedostatek původního správního rozhodnutí byl podle názoru soudu odstraněn, když v odůvodnění obou správních rozhodnutí je této otázce věnována dostatečná pozornost, řízení bylo doplněno o podklady, které odbornost vnitřní lékařství a diabetologie hodnotí, všechna přechodná ustanovení zákona byla zohledněna a s ohledem na zjištěné skutečnosti posouzena jejich možná aplikovatelnost. Soud tak nesdílí názor žalobce, že žalobce kasační rozsudek soudu v této věci nerespektoval. Ohledně právního názoru soudu je pak nutné uvést, že předchozí správní rozsudky rušily rozhodnutí pro nezákonnost ze shora uvedeného důvodu, a to je tak právní názor, který je pro žalovaného a ministerstvo závazný. Otázky jiné v těchto předchozích rozsudcích nebylo možné hodnotit, neboť ty nebyly v odůvodnění původního (rušeného) rozhodnutí uvedeny. Proto pokud soudy v těchto rozsudcích uváděly své závěry, muselo se z povahy věci jednat pouze o doplňující argumentační rovinu, která však sama o sobě žádný konkrétní výkladový návod mít nemohla, neboť nebylo postaveno najisto naplnění skutkových podstat zejména přechodných ustanovení zákona a novel. Podle názoru soudu tak nelze tuto podpůrnou argumentační rovinu z odůvodnění těchto rozsudků interpretovat v tom smyslu, že by soud zavázal žalovaného právním názorem na řešení otázek, které nebyly důvodem pro zrušení rozhodnutí. Pokud v dalším řízení a novém rozhodnutí žalovaný přezkoumatelným způsobem uvede, z čeho vycházel, může tak podle názoru soudu korigovat i velmi obecné závěry soudu v předchozím zrušujícím rozsudku, pokud tyto závěry nebyly pro posouzení věci zásadní. Tak tomu podle názoru v daném případě bylo, a žalobní bod namítající nerespektování právního názoru v této konkrétní věci tak soud nemá za důvodný.

[13] Dále soud poněkud obecněji k dané věci uvádí, že předmětem posouzení je dosažená odbornost žalobce podle zákona o odborné způsobilosti. Skutečnost či realita, která zde byla před přijetím tohoto zákona, musí být podle názoru soudu zohledněna

v přechodných ustanoveních zákona (či dále ve zpřesňujících novelách), musí však být stanovena zákonem. Předmětem tohoto správního řízení je tak posouzení odbornosti žalobce ve smyslu zákona o odborné způsobilosti, a proto to musí být tento zákon, kdo podmínky pro toto posouzení musí stanovit. Argumentace žalobce ohledně dříve nabytých práv tak podle názoru soudu musí mít oporu v zákonu o odborné způsobilosti, jako je tomu i v jiných zákonech týkajících se další odbornosti či kvalifikace ostatních odborných povolání. Pokud tomu tak není, nelze se podle názoru soudu nějakých již nabytých práv dovolávat, neboť zákon o odborné způsobilosti, podle něhož je osvědčení vydáváno, tato práva negarantuje.

[14] V tomto směru pak soud uvádí, že však ani nemůže souhlasit s žalobním bodem, že žalobce disponuje takovou odborností, která umožňuje vydat osvědčení v příslušném oboru, kterým je diabetologie, neboť to bylo konkrétně v řízení vyvráceno. Poukaz žalobce na to, že složením II. atestace mohl vykonávat mj. i tuto odbornost, podle názoru soudu neřeší podstatné zjištění, z něhož vycházel žalovaný, že složená atestace žalobce se vztahovala na celý obor interního lékařství (tedy i diabetologii), nikoliv však v nastavbovém oboru, kterým diabetologie v té době byla. Bylo tak na žalobci, jaké specializované vzdělání a atestaci zvolí – zda pouze diabetologii, pak by se jednalo o příslušnou atestaci v nastavbovém oboru, nebo obecně interní lékařství jako specializovaný obor, který je širší a který umožňoval žalobci i praxi v diabetologii, nikoliv však v natolik konkretizovaném a úzkém vymezení, jako umožňovala atestace v diabetologii. Proto podle názoru soudu je v odůvodnění napadeného rozhodnutí i rozhodnutí prvostupňového hodnocena zkouška v obou těchto oborech, a proto je poukázáno na rozdíly, které nutně mezi těmito atestacemi musí být. Tato argumentace podle názoru soudu byla uváděna pro dokreslení toho, že oba obory mají sice v leccěms společnou část, v konkrétních zaměřeních se však musí lišit, jinak by rozlišování interního lékařství a diabetologie postrádalo smyslu. Neplyne z nich tak nijak závěr, že by žalobce neměl příslušnou odbornost z důvodu své dlouholeté praxe, ale reaguje tak na jeho námitku, že atestace pro interní lékařství zahrnovala cele i obor diabetologie.

[15] Nicméně podle názoru soudu fakticita výkonu určitého specializovaného či nastavbového oboru vedla zákonodárce k zakotvení přechodných ustanovení a posléze dalších novel tyto podmínky zjevně rozšiřující, aby byl umožněn výkon specializovaných lékařských činností dlouholetých lékařů s praxí v oboru, kde nedisponovali přímo konkrétní atestací. Tomu slouží ust. § 44 odst. 1, a dále novely zákona o odborné způsobilosti, které byly důvodem zrušení předchozího správního rozhodnutí. Nicméně, jak bylo shora uvedeno, tato fakticita výkonu povolání musí být zohledněna přímo v zákoně o odborné způsobilosti. Tímto postupem se tak faktický stav stane stavem právním, nicméně musí to odpovídat zákonným podmínkám. Podle názoru soudu tak tento stav nelze docílit pouze výkladem, neboť takový postup by byl v rozporu se zákonem o odborné způsobilosti. K tomuto závěru směřuje i žalobcem namítaná judikatura, která nikdy nestanovila, že by při nedostatku podmínek podle zákona mohl výklad takovou mezeru odstranit.

[16] Lze jistě souhlasit s žalobcem, že v odborné veřejnosti panovala značná diskuse nad zákonodárcem zvoleným řešením, včetně posléze vydávaných novel, které shora uvedenou fakticitu více zohledňovaly, a kdy pochopitelně z hlediska vedení

některých nemocnic byli mladí lékaři spíše nuceni k co nejširším atestacím, neboť pro řízení nemocnice je taková široká specializace výhodnější. Nicméně bez ohledu na tyto diskuse pro žalovaného musí být závazné znění právní normy, podle níž musí postupovat. Jak bylo shora uvedeno, dřívější praxe byla zákonodárcem zohledněna, a to v přechodných ustanoveních, a dále potom v novelách. Tato skutečnost však sama o sobě neznamená, že by právní norma byla neurčitá či nesrozumitelná – shora uvedenými novelami se rozšiřovala možnost uznání odbornosti i pro lékaře dlouhodobě vykonávající specializované obory, stále se však jedná o zákonnou podmínku, která musí být v řízení o vydání osvědčení splněna.

[17] Pokud žalobce namítá, že není pravda, že by se na posouzení jeho žádosti vztahoval pouze čl. II. odst. 6 zákona č. 346/2011 Sb., ale před nabytím účinnosti se na něj vztahovala i jiná ustanovení, pak podle názoru soudu rozhodnutí z ničeho takového nevychází. Soud obecně uvádí, že posoudit žádost žalobce je nutné podle znění zákona, které je v době rozhodování účinné, což v daném případě bylo.

[18] Jak soud uváděl již shora při obecnějším vymezení, podle jeho názoru postupem žalovaného nedošlo k odnětí nabytých práv žalobce ve smyslu jeho atestace pro obor diabetologie (to je předmět tohoto správního řízení), neboť žalobce takovým právem nedisponoval. Podle názoru soudu vyhláška č. 77/1981 Sb. rozlišovala odborné činnosti tak, že činila rozdíl mezi specializací II. stupně a nástavbovou specializací, neboť pro získání těchto jednotlivých atestací bylo zapotřebí splnění různých podmínek. Z vyhlášky podle názoru soudu nijak nevyplývá, že by specializace II. stupně a nástavbová specializace byla na jedné úrovni, což ostatně ani nedává žádný smysl. Jak bylo již shora uvedeno, není zpochybňováno to, že žalobce s atestací II. stupně pro interní lékařství mohl a fakticky i vykonával mj. i praxi diabetologa, atestaci na diabetologa však neměl. Skutečnost, že by mu nebyla umožněna další nástavbová atestace po složené atestaci II. stupně, pak na takové posouzení nemá podle názoru soudu vliv, neboť nic nemění na závěru, že žalobce si vybral atestaci II. stupně pro interní lékařství, přičemž dále vykonával praxi diabetologa. Takový postup byl možný, neřeší však v současném posouzení podle zákona o odborné způsobilosti atestaci diabetologie, neboť tou žalobce nedisponoval. Žalobní bod namítané retroaktivity současného zákona o odborné způsobilosti soud nikde nespatřuje – i dnešní stav je takový, že si lékař může zvolit, zda složí atestaci II. stupně pro vnitřní lékařství nebo nástavbovou atestaci pro diabetologii. Podle názoru soudu obsahově je okruh oborů stále týž, a žádná retroaktivita tak při výkladu nepřichází v úvahu.

[19] Pokud žalobce nesouhlasil s tím, jak byly aplikovány závěry z předchozích kasačních rozsudků, pak soud, jak uvedl shora, s tím nesouhlasí. V těchto rozsudcích nikde nebyl uveden kategorický závěr, že na situaci žalobce nelze aplikovat čl. II. odst. 6 zákona č. 346/2011 Sb. a že je nutné na něj aplikovat ust. § 44 odst. 1 věta šestá tohoto zákona, neboť v rozhodnutí bylo dostatečně jasně vysvětleno, proč žalobce skutkovou podstatu této právní normy nesplňuje. Uvedené závěry byly v rozsudcích uvedeny pouze obecně jako možné pro posouzení žádosti žalobce, nicméně vzhledem k tomu, že rozhodnutí bylo rušeno pro nedostatečnost právního posouzení, nemohly tyto rozsudky autoritativně stanovit, jak má být žádost žalobce přímo konkrétně posouzena. Rovněž bylo posouzeno, jaký charakter mělo osvědčení České lékařské komory ve vztahu k naplnění dalších zákonných podmínek ust. § 44 odst. 1 zákona o odborné způsobilosti, soud tak proto nic

vybočujícího z vysloveného právního názoru v rozhodnutí nespatřuje (v odůvodnění rozsudku Nejvyššího správního soudu je mj. uvedeno, že „Nejvyšší správní soud se především ztotožňuje s městským soudem v tom, že shora citované ustanovení čl. II. odst. 6 zákona č. 346/2011 Sb. nebylo možno v dané věci aplikovat bez bližšího zdůvodnění tak, jak to učinil žalovaný.... Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s městským soudem, a je taktéž toho názoru, že případ žalobce je podřaditelný tomu, že zákon č. 95/2004 Sb. ve svém ustanovení § 44 odst. 1 věta šestá výslovně stanovil, že specializovanou způsobilost získávají bez doplnění odborné praxe podle věty první až páté ti, kteří získali osvědčení České lékařské komory k výkonu lékařské praxe a nejméně 5 z posledních 6 let nepřetržitě vykonávali zdravotnické povolání lékaře... Městský soud v napadeném rozsudku podle Nejvyššího správního soudu taktéž důvodně dovodil, že § 44 odst. 1 zákona č. 95/2004 Sb. lze interpretovat tak, že vydaná osvědčení České lékařské komory jsou i nadále platná a specializace vydaná na jejich základě, je uznána i podle nových předpisů. Shodně s městským soudem přisvědčuje Nejvyšší správní soud také tomu, že tento závěr podporuje rovněž znění novelizace zákona č. 95/2004 Sb. provedená zákonem č. 189/2008 Sb., podle jehož článku V. bod 2 mají specializovanou způsobilost osoby, jimž Česká lékařská komora vydala do 17. 4. 2004 osvědčení k výkonu soukromé praxe; na tyto se nevztahuje povinnost doplnění odborné praxe ve smyslu ustanovení § 44 odst. 1 věty šesté zákona č. 95/2004 Sb. Žalovaný se ale otázkou získání specializace z hlediska citovaných ustanovení v napadeném rozhodnutí blíže nezabýval, ačkoli je patrné, že žalobci dne 1. 4. 1995 vydala Česká lékařská komora osvědčení k výkonu lékařské praxe v oboru diabetologie, což bylo již podle čl. V. odst. 2 zákona č. 189/2008 Sb. předpokladem pro deklaraci specializované způsobilosti s tím, že se na tyto osoby nevztahuje povinnost doplnění odborné praxe dle § 44 odst. 1 věta šestá zákona č. 95/2004 Sb.... Žalovanému lze dále také právem vytknout, jak to ostatně učinil i městský soud v napadeném rozsudku, že se v napadeném rozhodnutí nezabýval námitkou žalobce, že s ohledem na obsah příloh č. 1 a 2 vyhlášky č. 77/1981 Sb., podle níž žalobce získal obě atestace, bylo získání II. atestace z interního lékařství a praxe považováno i v oboru diabetologie za dostatečné pro samostatný výkon této specializované činnosti. I podle názoru Nejvyššího správního soudu, bylo pro objasnění skutečnosti, zda žalobce mohl získat specializaci v oboru diabetologie na základě získané atestace II. stupně, nutné zabývat se i obsahem a uspořádáním těchto příloh citované vyhlášky, z nichž je podle soudu patrné, že příloha č. 1 upravuje lékařům možnost získání specializace I. a II. stupně mj. i v oboru interní lékařství. Příloha č. 2 potom upravuje nástavbové specializace, které mohou lékaři získat po dosažení specializace I. stupně, a tedy zjevně i v rámci II. atestace.“ – pozn. soudu – odstavec rozsudku nejsou číslovány, stejně jako strany pokračování odůvodnění rozsudku, proto nelze provést konkrétnější odkaz).

[20] Podle názoru soudu žalovaný i ministerstvo znovu žádost ve shora uvedeném rozsahu posoudilo, a podle názoru soudu i jednoznačně uvedlo, proč nelze žádosti žalobce vyhovět. Podle názoru soudu bylo dostatečně vysvětleno, proč není táž specializace II. stupně v oboru interní lékařství a nástavbová specializace diabetologie, a to i v době, kdy žalobce složil II. atestaci, a proto nelze tyto atestace směšovat a vycházet z toho, že atestace II. stupně v oboru interní lékařství je stejná a zaměnitelná jako atestace v oboru diabetologie. Nemožnost aplikace ust. § 44 odst. 1 zákona o odborné způsobilosti pak byla rovněž vysvětlena, když ve zrušujícím rozsudku byla uložena povinnost znovu posoudit žádost žalobce (toto ustanovení se vztahuje pouze na tzv. základní obory, nikoliv obory nástavbové, přičemž toto posouzení bylo žalovaným znovu provedeno).

[21] Soud se nedomnívá, jak tvrdí žalobce v žalobě, že by takový postup byl přehnaným formalismem. Zákon o odborné způsobilosti stanoví podmínky, za nichž uznává předchozí získané atestace, přičemž ve svých přechodných ustanoveních a dalších novelách okruh osob, které sice příslušnou atestaci nezískali, ale oboru se dlouhodobě věnují, rozšířil. Pokud žalobce nezískal příslušnou atestaci, a nesplnil ani jiné podmínky zákona, je nutné vycházet z toho, že atestaci v tomto oboru neměl a nadále nemá. Takový výklad zákona soud nepovažuje za žádný formalismus. Žalovanému ani soudu nepřisluší posuzovat odbornost žalobce jako diabetologa, nicméně pro potřeby vydání osvědčení jak žalovaný, tak soud, posuzují zákonné podmínky pro vydání takového osvědčení, a ty tu v tomto případě splněny nebyly. Dále, jak soud již jednou uváděl, vzhledem k tomu, že žalobce nezískal atestaci v oboru diabetologie, nemohl v tomto směru nabýt žádné právo – žalobce má atestaci II. stupně pro obor interního (vnitřního) lékařství, tato atestace nijak v tomto řízení zpochybněna nebyla a to je právo, které žalobce nabyl, a které zákon o odborné způsobilosti uznává.

[22] Soud tak rovněž nemůže souhlasit s tím, že by žalobce atestace v oboru diabetologie nabyl tím, že vykonával praxi v tomto oboru. Právě zohlednění praxe v minulosti umožňují přechodná ustanovení zákona a novely zákona, které však stanoví další podmínky, které je nutné splnit. Pokud tyto podmínky splněny nejsou, nelze hovořit o tom, že by žalobce nabyl atestace v jiném oboru, než v němž jí složil, pouze tím, že fakticky tuto lékařskou odbornost vykonával, nebo že v době, kdy atestaci skládal, byla taková odbornost bez dalšího postačující.

[23] Pokud žalobce uváděl, že s ním žalovaný jako orgán státní správy jednal jako s diabetologem, pak takový argument pro posouzení věci nemá významu – nikdo napadeným rozhodnutím nezpochybňuje, že žalobce praxi v diabetologii nemůže v rámci zdravotnického zařízení, jehož byl zaměstnancem, vykonávat, ale posuzuje se, zda žalobce má v oboru diabetologie atestaci či zda jí nezískal jiným, zákonem vymezeným, způsobem. Proto poukaz na zákon č. 20/1966 Sb. a skutečnost, že žalovaný vykonával dohled nad personálním vybavením nemocnice, soud nemá za důvodný.

[24] Pokud žalobce poukazoval na osvědčení vydané Českou lékařskou komorou, pak je nutné uvést, že s tímto osvědčením pracuje i zákon o odborné způsobilosti (zejména jeho novely), když je bere v potaz jako podklad pro vydání osvědčení o odbornosti právě v případech, kdy lékaři dlouhodobě vykonávali praxi v oboru, v němž přímo nebyli atestováni, toto osvědčení profesní komory však nemůže nahradit zákonné podklady pro vydání osvědčení podle zákona o odborné způsobilosti, neboť tento zákon nic takového nestanoví. Jedná se tak o jeden z podkladů, který je hodnocen při vydání osvědčení s ostatními zákonnými podmínkami, nejedná se však samo o sobě o osvědčení podle tohoto zákona.

[25] Žalobní argumentace neustále rozvíjí myšlenku, že žalobce byl oprávněn vykonávat praxi diabetologa v rámci své nemocnice, podle názoru soudu však tato skutečnost pro posouzení atestace v oboru diabetologie bez dalšího nemá význam. Aby tato skutečnost byla pro rozhodnutí relevantní, musí nastoupit splnění i dalších zákonných podmínek podle zákona o odborné způsobilosti, což v daném případě nebylo shledáno.

[26] V poslední části žaloby žalobce znovu poukazuje na to, že pro žalovaného byl závazný právní názor z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2016, sp. zn. 6 As 46/2016. To soud nezpochybňuje, a podle jeho názoru tento právní názor respektován byl, jak soud již konkrétně rozebíral v předchozích odstavcích. Předchozí zrušující rozsudky spočívaly v tom, že žalovaný nedostatečně posoudil žádost žalobce podle přechodných ustanovení zákona a dalších novel a že nedostatečně odůvodnil, proč atestace II. stupně v oboru interní lékařství není srovnatelná s atestací v oboru diabetologie. Tyto nedostatky byly ve správním řízení napraveny, přičemž žádost žalobce na základě doplněných podkladů byla znovu posouzena. Podle názoru soudu tak byl závazný právní názor soudu respektován. Pokud soud uváděl některé své další úvahy ohledně právní úpravy, jednalo se o doplňující argumentaci, která však nemohla změnit závěr soudu v tom směru, že žádost žalobce byla nedostatečně zejména právně posouzena a nebyly skutkové podklady pro závěr o podobnosti obou oborů.

[27] Ke konkrétním námitkám žalobce k rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 9. 2012, sp. zn. 9 As 113/2011, soud uvádí, že podle jeho názoru je právní názor z tohoto rozsudku aplikovatelný na tento skutkový případ a žalovaný nijak z dostupné judikatury nevybočil, když z něj vycházel. K jednotlivým argumentům žalobce soud uvádí, že Nejvyšší správní soud se sice v tomto rozsudku konkrétně nezabýval tím, zda je specializační obor ve specializaci II. stupně obsažen jako jeho součást, to však v tomto správním řízení posuzoval žalovaný a dospěl k závěru, že tomu tak není, což podle názoru soudu odpovídá zákonu, jak bylo shora uvedeno. Je pravda, že Nejvyšší správní soud v tomto svém rozsudku rozhodoval na poněkud jiném skutkovém základě, který musí jeho názor směřovat do takového omezení (jednalo se o atestaci II. stupně z pediatrie), nicméně obecnější závěry lze použít pro výklad zákona i v tomto případě. Soud tak nezpochybňuje, že skutkové okolnosti byly jiné, jak na ně poukazuje žalobce v žalobě (běžná atestace II. stupně z pediatrie nemusela obsahovat podobor imunologie, lékaři nic nebránilo získat specializaci v nástavbovém studiu, nástavbové studium bylo považováno za další stupeň studia, dlouholetá praxe v oboru). To jsou podle názoru soudu odlišnosti, které však pro samotné posouzení situace v tomto žalobcově případě nemají význam, neboť všechny je soud v předchozích odstavcích vyvrátil.

[28] V dané věci tak soud uzavírá, že podanou žalobu nepovažuje za důvodnou a proto ji zamítl (ust. § 78 odst. 7 s.ř.s.).

[29] Ve věci soud rozhodl rozsudkem bez nařízení jednání, neboť účastníci proti takovému postupu neměli ve stanovené lhůtě námitek a jednání k projednání žaloby nebylo nutné, když soud neprováděl další dokazování (ust. § 51 odst. 1 s.ř.s.). Pro úplnost soud uvádí, že žalobcem k žalobě přiložené listiny jsou buď součástí správního spisu, proto je není nutné dokazovat, nebo prokazují skutečnosti, které pro posouzení zákonnosti rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo, nemají žádný význam (listiny prokazují skutečnosti, které nejsou podle názoru soudu zákonným důvodem pro posouzení žádosti žalobce o vydání osvědčení).

[30] Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého má účastník, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před

soudem. Vzhledem k tomu, že žalovanému státu tyto nevznikly, soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou (2) týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 21. prosince 2020

JUDr. Ladislav Hejtmánek, v.r.
předseda senátu